

Sygn. akt I C 3203/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Żywucka

Protokolant: stażysta Sylwia Waślicka

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko D. K.

o zapłatę

I oddała powództwo;

II zasądza od powoda (...) (...) z siedzibą w W. na rzecz pozwanego D. K. kwotę 917 (dziewięćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Marzena Żywucka

Sygn. akt I C 3203/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego D. K. kwoty 3.258,94 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 2.875,67 zł od dnia 12 września 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2.875,67 zł od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 383,27 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona kwota wynika z umowy pożyczki łączącej pozwanego i Bank (...) S.A.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 maja 2010r. pozwany zawarł z (...) Bankiem Spółka Akcyjna, którego następcą prawnym jest Bank (...) S.A., umowę o kartę VISA C (...). Umowa zawarta została na okres 2 lat i obowiązywała od ostatniego dnia miesiąca wyłoczonego na karcie lub duplikacie karty.

W dniu 9 marca 2015r. Bank (...) S.A. wystawił W. z Ksiąg Rachunkowych Banku (...), z którego wynika, iż pozwany posiada zadłużenie wobec funduszu w kwocie 3.258,94 zł.

W dniu 12 września 2014r. pomiędzy Bank (...) S.A. a powodem została zawarta umowa cesji bliżej niesprecyzowanych wierzytelności.

Pismem z dnia 23 sierpnia 2016r. powód wezwał pozwanego do zapłaty na jego rzecz kwoty 3767,08 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych banku k. 6, umowa k. 7 – 9, przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 14, umowa cesji k. 16 – 24).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, których prawdziwość i wiarygodność nie została zakwestionowana przez pozwanego.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał, by dochodzone roszczenie, w wysokości wskazanej w pozwie, rzeczywiście mu przysługiwało, tzn. aby wierzytelność wobec pozwanego wynosiła 3.258,94 zł i objęta była umową cesji wierzytelności łączącą powoda i pierwotnego wierzyciela. Z umowy tej nie wynika bowiem to, aby przedmiotem obrotu była właśnie wierzytelność wobec pozwanego i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem D. K.. W samej umowie cesji nie wskazano wierzytelności wobec pozwanego. Umowa cesji zawiera dodatkowo zaczerpnięte miejsca, co uniemożliwia określenie jej treści i ocenę jej ważności i skuteczności. Wprawdzie powód przedłożył wydruk określony jako – Przedmiot sporu: Nieuregulowane zobowiązanie wynika z umowy nr (...) zawartej z Bank (...) S.A. – oraz załącznik nr 2, jednakże nie wynika z nich aby były integralną częścią umowy cesji, a tym samym nie są to wystarczające dowody na to, że sporna wierzytelność była rzeczywiście przedmiotem umowy z dnia 12 września 2014r.

Dowodem na nabycie wierzytelności nie jest bynajmniej wezwanie do zapłaty adresowane do pozwanego. Pismo to może być dowodem co najwyżej na to, że pismo o takiej treści zostało sporządzone. Brak jest również podstaw do wnioskowania, że zostało w ogóle do pozwanego wysłane, albowiem powód nie przedłożył potwierdzenia doręczenia pozwanemu tegoż pisma. Niezależnie jednak od powyższego pismo takie nie może stanowić dowodu na okoliczność nabycia wierzytelności i jej wysokości.

W ocenie Sądu zatem powód nie udowodnił, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. W myśl zaś przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał tego, by przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Wskazać należy, że pozwany zakwestionował żądanie przedmiotowego pozwu. Podniósł ponadto zarzut przedawnienia roszczenia. Roszczenie objęte pozwem miało być związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a zatem – zgodnie z przepisem art. 118 kc – ulega przedawnieniu po upływie 3 lat. Na tle niniejszej sprawy nie sposób ustalić w sposób pewny, od jakiej daty ten termin należy liczyć, niemniej jednak zważywszy, że powód w pozwie oznaczył termin powstania wymagalności roszczenia na dzień 24 marca 2012r., uznać należy, iż przedmiotowe roszczenie uległo przedawnieniu z dniem 24 marca 2015r. Zatem w chwili wytoczenia przedmiotowego powództwa, tj. w dniu 17 sierpnia

2017r. roszczenie objęte pozwem uległo już przedawnieniu. Sąd w pełni podziela pogląd prawny wyrażony w wyroku SN z dnia 29 czerwca 2016r. w sprawie III CZP 29/16: nabywca wierzytelności będący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności oraz powołane przepisy powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu przeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i zasądzono od powoda, jako strony przekrywającej, na rzecz pozwanego poniesione przez niego koszty procesu: 900 zł wynagrodzenia pełnomocnika, ustalone na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. (DZ. U. 2015.1667) oraz opłata 17 za pełnomocnictwo.

SSR Marzena Żywucka